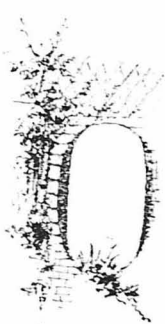

ΠΕΡΟΥΒΙΑΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΒΕΝΤΟΥΡΑ ΓΚΑΡΘΙΑ ΚΑΛΔΕΡΟΝ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Υάκινθος Πόρρας ήταν ο πιο παράξενος Δόν Ζουάν που γνώρισα στη ζωή μου. Είχε έρθει έγκλινο τον καιρό από τη Νότιο Αμερική και κάθε βράδυ, ύστερα από το δείπνο, περιούσια στο υπάρι του «Κάρλτον» για να πιούμε ένα λικέρ, να καπνίσουμε με ελιόβανος και να ποίμεν ο ένας στον άλλο καμιά διωορη ή παράξενη ιστορία...

Μιά νύχτα λοιπόν ο Υάκινθος Πόρρας θυμήθηκε την πατρίδα μας κι' άρχισε να μου λέει ένα από τα πιο άλογοτα περιστατικά της ζωής του.

— Ο πατέρας μου, όπως ξέρεις, είχε μεγάλα χηματα στο Φερόο—δέ Πάσοο, στην πιο βραχυδί και πιο άγρια περιοχή του Περού. Στη Λίμα, όμως, ο κόσμος μιλούσε γι' αυτά τα μέρη σαν να μιλούσε για την Κόλαση κι' όταν ο πατέρας μου άποφάσισε μια ημέρα να με στείλει να ριζώω μια καμιά στα χηματα του, οι φίλοι μου προ-

σάδθηκαν όσο μπορούσαν καλύτερα να με παρηγορήσουν πού θ' άφωνα για τόσες ημέρες τις άσφαρες γυναικες και τα γέντια μας...

Πήρα λοιπόν το σπυροδρομιο κι' όταν έφτασα πειά στο τελευταίο σταθιο, συνέχισα το ταξιδιό μου μ' ένα μουλάρι. Είχα μπει στη χόρα πού ζούνε οι κόνδορες, ή «άμαρ» κι' οι σιαπηλοί Ινδοί... Ταξιδιόερα λοιπόν έτσι δυό ημέρες, περνώντας από στενά κι' από κορηνα μονοπάτια και τέλος έφτασα ένα βράδυ κοντά στη μεγάλη εσαθέντιας (άποστατικό) του Ζαουζόι και στην παλιά κι' άσφορη βίλλα της. Έπρεπε όμως να περάσω τη νύχτα σ' ένα μικρό χανι, γιατί δεν ήθελα ν' άνησυχήσω τέτοια ώρα την ιδιοκτητήρια της εσαθέντιας, τη Δόνα Μαρία Περρά, δε Σεράντες, πού την είχα γνωρίσει άλοτε κορίτσι κι' είχα μάλιστα χορήγει στη Λίμα πολλές φορές μαζί της. Ο άντρας της, ο Δόν Ροδρίγο Σεράντες, είχε πεθάνει λίγους μήρες πριν μ' ένα παράξενο και μυστηριώδη τρόπο, πού είχε κάνει μεγάλο θόρυβο στις εφημερίδες. Ένα βράδυ, οι Ινδοί άνηρέτες του είχαν φέρει πτω το άλογο του δίχως τον καβαλάριο, ο άποιος χωρίς άλλο θα είχε πέσει και θα είχε χαθεί σε κανένα άσφαθρο...

Φαίνεται άποτόσο ότι είχα πει στον άδικαίρο σταπτερο (πανδοχέα) ότι ήξερα την άσφορη γειτόνισσα του, γιατί ύστερα από μισή ώρα έλαβα απ' αυτήν ένα χαριτωμένο γραμμα με το άποδο με προσκαλοδός να περάσω τη νύχτα στη εσαθέντιας. Ένας άνηρέτης μάλιστα είχε φέρει κι' ένα άπεροχο άλογο, γιατί το μουλάρι μου δεν μπορούσε πειά να πάει τα πόδια του από την κοίρασις... Τι να κάνω... Δεν μπορούσα νύρηθω... Καβάλλησα το άλογο και ξεκίνησα για τη βίλλα. Στην πόρτα της βόρεια τη Δόνα Μαρία, πεντάμορφη με τη μαύρη ρούτα της, να με περιμένη άλόχαρη. Θυμήθηκε τις πολλές ημέρες μας στη Λίμα και, για να με περαιοηθί, έτοιμάσε ένα βασιλικό δείπνο και μου προσέφερε τα εκλεκτότερα κρασιά πού άνηρχαν στο Περού. Έπειτα, στις έντεκα, όταν όλοι οι άνηρέτες άποτραβήχτηκαν για να κοιμηθούν, ή Δόνα Μαρία μου μίλησε με δάκρυα και λυγμούς για το μυστηριώδη θάνατο του άντρα της... 'Η ίδια τον άπέδιδε στην εκδίκαση των σιαπηλών Ινδών, γιατί ο Δόν Ροδρίγο ήταν λιγάκι άπότομος και κάθε τόσο έδερνε τους Ινδούς με το μαστιγιό του...

Η νύχτα ήταν θεομή και κάτασπη από το σελιήφορ. Στο βάθος τού άόζοντα φαινοντοσαν ή κορινές των Άνδεων. Θέλινα λοιπόν ν' άνοξω τα παράθυρα της τρατεζαρίας, όταν άξαφνα ή Δόνα Μαρία μου φώναξε τρομαγμένη :

— Όχι, όχι! Μή τ' άνοίγετε, γιατί θ' άκούσουμε το ταμπούρο! Το ταμπούρο ; Την κίταφα ασπισμένος, δίχως να καταλαβαίνω τι ήθελε να πη...

— Ναι, είνε άπίστευτο! μου ξαναείτε ή Δόνα Μαρία. Έξη μήνες τώρα, από τότε πού πέθανε ο άντρας μου αυτό το ταμπούρο άρχίζει άξαφνα να παίζει... Καμιά φορά τ' άκούσι κανεις άς το πωθί, άν τύχει να φυσά, δυος άπονος, ο άέρας...

Η Δόνα Μαρία, τρέμοντας σύγχωρη, μου έξηγησε έπειτα ότι άκουγε τη νύχτα ένα άπαισιο θόρυβο σαν ν' χτυπούσε ένα ταμπούρο... Είχε στείλει τους άνηρέτες της να ψάξουν τριγύρω και να δοίμε τι είνε, μα ποτέ δεν βόρησαν τίποτα. 'Ηταν άραγε κανένας Ινδός μάγος πού ήθελε έτσι να τρομάξει όδους καθόντοσαν στον κάμπο ; Πούος ξέρει...

Όπότόσο, σε λίγο, ή Δόνα Μαρία, από μια άκατανήκτη, θα έλεγε

κανεις, περιέργεια, κι' έπειδή έπαφνε θάρρος από τη συντροφιά μου, άνοξε το παράθυρο και στάθηκε λίγες στιγμές ν' άκούση... Πριν περάσουν δυος λίγα λεπτά, το πρόσωπο της πού φωτιζόταν από το φεγγάρι, παραιοφώθηκε από τον τρώμο.

— Άκούτε ; μου είπε με βραχνή φωνή. Και, με την άλήθεια, άκούγονταν καθαρά ένας παράξενος θόρυβος σαν άδέξια χέρια να χτυπούσαν ένα παιδικό ταμπούρο...

Η Δόνα Μαρία παραιομένη από τον τρώμο, έφρεσε σύγχωρη κι' έσφιγγε το χέρι μου.

— Να πάρη ο διάβολος!... σπύλορηζόμιοι. Κι' εγώ πού ήμιοι έτοιμος να της κάνω έρωσιχη έξομολόγησι!

Από άνοησία τότε, γιατί ήμιοι είκοσι χρόνον κι' ήθελα να την θαμτώσω με το θάρρος μου, της είπα με το πιο άπλό ήρος :

— Θέλετε να πάω να δω τι είνε ; Σας δίνω το λόγο μου ότι θα τρωήσω σπύλορη αιτόν τον μάγο πού παίζει το ταμπούρο...

Η Δόνα Μαρία στην άρχή μ' έκίταξε έκπληκτη κι' έπειτα, μ' ένα χαμόγελο—πως να το πώ ;—μνησικής συμπίονας...

Έγώ όμως ήμιοι περαιοτάρης. Μου δόσανε λοιπόν το καλύτερο τούφκα της εσαθέντιας και σε λίγο άρχισα να ψάγω τ' άγνωστα έκείνα μέρη. Περαιοτοσα μέσα στην έκαμνική νύχτα, τη γειάτη από τις πενήντες μελωδίες των βουκών, μ' άνατροχασμένο το δέμα από το φόβο μου. Α... Και τώρα άκούη, γωόδιο να σημόνωται ή τρώξες του κεφαλιού μου!... Έξαφνα λοιπόν, εκί πού περαιοτοσα άσφαθρα, άκουσα κοντά μου τους παράξενους κι' άδειαους χτύπους του ταμπούρου. Θα έλεγε κανεις ότι κάποιος μουσικός νυσταγμένος έπαρη έπειτα τόσο τις μπαγκέτες, χτυπούσε λίγο κι' έπειτα σκεταίνος...

Ήταν δίχως άλλο κανένας μετόρηλος Ινδός πού διασκέδαζε μ' αυτό το παλαβο παγιόδι... Άναφα λοιπόν από το θυμό μου γι' αυτόν τον άγνωστο κι' άρχισα να προχωρώ προς το μέρος απ' όπου ερχόντοσαν οι χτύποι του άσφατου ταμπούρου... Μα ο τρέλλος μουσικός ή ο δαμονισμένο μάγος άκουγε φαίνεται τα δήματά μου, γιατί κάθε τόσο σταματούσε και μ' έκανε να χώνω τη διέθνησι... Το κινήρι αυτό κράτησε δυό-τρεις άρες. Με δάκρυα λίσσας, μουσκαμένο από τον ιδρώτα και με το λαϊό στεγνό από την άγωνία, τριγύρισα κι' εγώ σαν φάντασμα μέσα στο μαγικό σελιήφορ, όταν άξαφνα, όχι πούδι μαζεύα, είδα με τρώμο τη μαύρη σιλουέττα του μάγου, άνάμεσα σε δυό βράχους κι' άκουσα πάλι το ταμπούρο του...

Σημάδεμα λοιπόν άμείσως κι' έροίξα άπάνω του, με την ίδια στιγμη έκοκασε κάτι πού άντήχησε πιο δυνατά κι' από τον τυροβολισμό μου!... Σαφρασιμένο τότε, ώρησα σαν τρέλλος κοντά του, γιατί ήμιοι βέβαιος ότι τον είχα χτυπήσει κατάσπηθα...

Πώς να σου περιγράφο δυος την κατάντηξί μου, όταν τραβήξα το πτώμα στο φως του φεγγαριού κι' είδα ότι είχα χτυπήσει μια βασιλαμωμένη μούμια, εφοκαμμένη άέρα σαν άσκι, με τα χέρια ξερά και δεμένα άπάνω στην κοιλιά με δυό κορδέλλες!...

Ξέρεις, μου φαίνεται ότι οι παλίοι Ινδοί, οι Ινκας, έφραχχαν τέτοια παράξενα ταμπούρα, γδερνοντας το νυχιμένο εχθρό τους και φρουκόνοντας έπειτα το τούμρι του σαν άσκι... Έ, λοιπόν!... Οι Ινδοί είχαν φτιάξει ένα τέτοιο ταμπούρο με το σώμα του

Δόν Ροδρίγο, πού τον γνώρισα άμείσως από τα χαραιοστισιακά του. Η τούφκαά μου έκανε να σάση το τετονιόνο δέμα της κοιλιάς του, άπάνω στο άποιο το σκελετώδη χέρια του χτυπούσαν κάθε τόσο, όταν φρουσός ο νυχιενός άέρας...

Το τραγικό όμως τέλος του Δόν Ροδρίγο δεν έπρεπε βέβαια να το μάθη ή πεντάμορφη γυναικα του και γι' αυτό, δίχως να διατάσω, πέταξα τη φρουαστική μούμια του σ' ένα δάσφαρο και γύρισα γρήγορα στη εσαθέντιας...

Η Δόνα Μαρία, πού είχε άκούσει την τούφκαά μου, με περιέμενε μισοαπαμένη από το φόβο της στο άνοιχό παράθυρο... Της είπα τότε ότι είχα σκοτώσει τον Ινδό μάγο και τον είχα πετάξει σε μια άβυσσο μαζί με το άπαισιο ταμπούρο του, για να τον φάνε οι κόνδορες των Άνδεων. Ο τρομακτικός έκαμνής είχε τελειώσει πειά κι' ή Δόνα Μαρία μπορούσε να κοιμάται ήσυχα.

Ο Υάκινθος Πόρρας έπειτα ήπε το λικέρ του και μ' ένα χαμόγελο στα χείλη μου τελείωσε τη δραματική του περιπέτεια :

— Έκείνη τη νύχτα, φρουκά, δεν κοιμηθίκαμε... Η άσφορη Δόνα Μαρία θέλισε ν' άνταμείψη με τον έρωτά της τον σιαπηλώτερο πού είχε για κείνην κινδυνέμη τη ζωή του κι' είχε λυτρώσει τη εσαθέντιας από το φάντασμα των Άνδεων!...

Καβάλλησα τ' άλογο μου και ξεκίνησα για τη βίλλα.